

ל א ח ר מ ו ת / אלישבע דרור לזכרו של יחיאל

המאכלת בקהות סכינה
יכלה גם בהם להניע
את כובד משקל האתמול,
את זכרון החושך,
את כאב הלבד,
את מסע השנים,
את האימה הגדולה,
את אין-סוף הברקים
המאירים חושך מזוויע
ודוקרים בקהות הסכין
את מה שרצה להשכיח -
את האימה, הרעב, הקור,
את צריבת המספר בעור,
את תלאות השנים
את הבדידות האיומה -
ונשאר החידלון.